

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2013. MÁJUS XXIV. ÉVFOLYAM 10. SZÁM

„HOGY ... BETELJESDJÉL SZENTLÉLEKKEL”

Az egyszemélyes pünkösd

Alapige: ApCsel 9,17; Bibliailvoasás: ApCsel 9,1-6.

A pünkösd Lélek befogadására való felkészülés „szabályát” a mennybemenetel előtt köti az Úr Krisztus tanítványai szívére. E lelki regula lényege: együtt várakoztatok, amíg számotokra eljön a vigasztalásnak ama Lelke! Az első pünkösd jeruzsálemi esemény-sora arról győz meg minket, Isten Lelkének mai várományosait, hogy e mennyei erő ott töltetik ki és viszi véghez megújító csodáit, ahol az emberek egyvüve tudnak gyülni, és késznek mutatkoznak arra, hogy Isten eme hatalma, Lelke számára helyet kínáljanak fel életünkben. Lehet-e pünkösd másként életünkben? – kérdezzük ezek után. Mai első bibliailvoasásunk s annak egyenes folytatása, ünnepi alapigénk most mégis arra figyelmeztet, hogy a Lélek Ura olykor-olykor mégis kegyelmes kivételt tesz a tévetegen járó emberrel s az egyszemélyes pünkösd ajándékával lepi meg érdemtelen életét.

De lássuk, miként lehetséges ez?

Ma a Szentírás lapjairól olyan valaki lép színre, akit a bibliailvoasó gyülekezet jól ismer. Büszke arra, hogy az atyák hitének hordozója, s neve azonos Izrael első királyának, Saulnak a nevével. Az atyák hagyományának megörzését sem akárkitől tanulta, de Jeruzsálem első számú írásmagyarázójától, Gamálieltől. Élete lényegét ma így összegezhettük: ő az Úrnak tagnapban munkálkodó szolgája! De miközben atyái hitének rabja, hályogossá vált lelki látásával nem ismeri fel, hogy ez a szabadító Úr a jelenben is cselekvő Isten, és már vannak e világban – s nem is kevesen –, akik meglátták és felismerték ama Názáretinek nevezett Jézusban a jelen világban is csodálatosan munkálkodó Istent. Saul életének nagy tévedése – túl e vakságon –, hogy hadat indít, s tűzzel-vassal küzd mindazok ellen, akik a keresztre feszített Úrban s annak feltámadásában Isten szabadító kegyelmét ismerik fel és hirdetik.

Hol az esélye és reménye annak, hogy ez a vakbuzgó írástudó tanítvány valaha is a tisztánlátás gyermeke lehet? De – bármennyire különösen hangzik – ugyanez a kérdés feszít bennünket is! Kitaposott, jól bejárt életutakon futnak napjaink. Szokásaink, mint láthatatlan, de alig leoldható belső bilincsek, naponta gátolnak meg abban, hogy új lelki látás birtokosaiként magasba tekintő

„Együtt várakoztatok, amíg számotokra eljön a vigasztalásnak ama Lelke!”

szívvel folytassuk tegnap zátonyra futott életünket. Emberi mértékkel mérve magunk s e világ esélyeit az Isten által kívánt életre – azt mondhatjuk: ezek az esélyek semmivel sem biztatóbbak, mint Sauluséi egykoron. Nem tud az ember és nem tud a világ esélyt nyerni arra, hogy Isten Lelke – mint erő és iránytű egyben – kívánatos fordulatot nyerjen magának. Ma – az ünnep ellenére – talán ugyanazzal a szívvel és indulattal keltünk fel, mint bármely más napján az életünknek.

Saul esélyt sem ad magának, hisz’ Damaszkusz felé tart, hogy ott is bilincsbe verje azokat, kik lélekben már szabadok.

S mikor az ember a legbiztosabb a dolgában, s a jelek is azt mutatják, hogy ura és kovácsa sorsának, akkor lép közbe a fel nem ismert Úr, és teszi egyértelművé a magabiztos ember, Saul, de bármelyikünk életében, hogy a döntő szó az Övé, az élet Uráé.

A történet jól ismert. Saul a számon kérő isteni szóra erejét vesztve hull a porba, s el-

ZSIGMOND JÓZSEF

FOLYTATÁSA A 4. OLDALON

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

A meggyógyult mellettük állt

Csak aki nem akarja, az nem veszi észre, hogy egyházkerületünk jelenkori történetében is vannak gyógyulások. Betegeket segítettünk orvoshoz, békétlen közösségek feszültségét enyhítettük, pusztulóban lévő templomok megújítására törekedtünk. Meggyógyultak állnak mellettünk. Ugyanakkor a talpra állítottakkal együtt mi is tapasztalhatjuk, hogy Krisztus velünk van.

Pünkösd a Szentlélek kitöltésének és az Anyaszentegyház születésének ünnepe. A kettő szétválaszthatatlan. Isten a teremtő hatalmát Krisztus feltámadása által pecsételi el. Ezt Szentlelkével közli szüntelenül az övéinek az egyház megújuló és megújító közösségében. Kimondhatatlan megtartó erő van ebben a felismerésben, és az ebben való töretlen hitben. Ezt az ismeretet és hitet kell nekünk öröznünk és gondoznunk azok között, akik elkeseredetten figyelik, hogy napjainkban is vannak országok, ahol halálveszélyes a Krisztus megváltása. No, de nem hallgathatunk arról sem, hogy egyházkerületünk gyülekezeteinek is némelyikét igen lendületes nyugalomzavaró elemek háborgatják. Fájdalmas ez akkor is, ha egyház-idegenek teszik, de még inkább, ha gyülekezeti tagok. Szenvedünk akkor is, ha okot adunk a támadásra, de még inkább, amikor ártatlanul bántanak.

Pünkösd legyen egyházunkban a bűnbánat alkalma. Ha vétettünk akarva vagy akaratlanul, vigyük azt Isten színe elé. Ő nemcsak megbocsájt, hanem helyreállít. Pásztorlevelem írásakor éppen az apostolok üldöztetésének történetével foglalkozom, mint erre a napra kijelölt igeszakasszal. Péter és János a nagytanács kihallgatóinak zaklatására felelnek hitelesen és lenyűgöző bátorsággal. (ApCsel 4,1-22) A bénaként született, de már meggyógyított ember koronatanuként igazolja Krisztus hatalmát, amit a tanítványok szolgálatával közölte. A nagytanács főpapjai és vénei képzeleghetnek újabb rágalmak felől, kitalálhatták legfrissebb hazugságukat, de az eseményeket követő tömeget már nem lehet félrevezetni.

Pünkösd az egyházat ünneplő alkalom, amikor minden hazugság és rágalom ellenére az apostolok örvendeznek, a gyógyítók áldást közvetítenek, a meggyógyultak emberhez méltóan élnek. A főpapok és vének nyugtalanok, mert számukra is világos lett –

CSÜRY ISTVÁN püspök

FOLYTATÁSA AZ 5. OLDALON

„maga a Lélek esedezik mi érettünk” (Róm 8,26) Áldott pünkösdöt!

A Lélek csendje

„Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezének elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot.” (ApCsel 16,10)

Pünkösdkor, a Húsvét utáni ötvenedik (pentecost) napon a Szentlélek nyilvánvaló és letagadhatatlan módon megjelent a tanítványok imádkozó közösségében, hogy munkálkodjon a Jézus-követők szívében.

Pünkösdünnepünkben sem történhet más: miközben az Igére figyelünk, tanítványi közösségben imádkozunk, Jézus Lelke lelkünkben munkálkodik.

Az első század keresztyéneit Isten Lelke az apostolok lelkébe adott vezetése által vezette. Akkor még előfordult az igeversben emlegetett látás, ami a Lélek munkálkodásának jeleként adatott Pálnak is. Pál közvetlenül kapta Istentől, álombeli látás által kapta a Lélektől, felülről az útmutatást.

Ma is van látás, de nem olyan formában, mint akkor. Ma az Ige által megszólító és megszólaló Lélek általi látásról beszélhetünk, amolyan „felülről, belülről származó lelki látásról”, ami a Szentlélek adománya, a Szentlélek munkálkodásának nyoma szívében, életvitelünkben.

Pál és munkatársai azonnal a látás szerint cselekedtek, azonnal megértették, hogy hová küldi őket az Úr, mivel bízta meg őket az Úr.

Mi Pünkösdkor figyelünk-e a „lelki” látást adó Úrra? Megértjük a Lélek nekünk kijelentett szavát? Azonnal elkezdünk-e cselekedni az Úr parancsa szerint? Ott prédikáljuk és azoknak prédikáljuk-e az evangéliumot, akikhez az Úr küld? Egyáltalán az evangéliumot prédikáljuk? Engeded-e, hogy csak a Lélek munkálkodjon szívedben, gyülekezetedben?

„És szombatnapon kimenének a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni, és leülvén, beszélgeték az egybegyűlt asszonyokkal.” (ApCsel 16,13)

A filippibeli szórványban, kisebbségben élő zsidók nem hanyagolták el a közös ünnepelés, a közösségben megélt istentisztelet ünnepét. Zsinagógájuk nem volt, istentiszteletet mégis tartottak, rabbijuk külön nem volt, de azért imádkoztak és megszentelték az Úr nyugalomnapját.

A IV. parancsolat megtartásához nem elsősorban tárgyi dolgok biztosítása kell, az Úr napjának megszenteléséhez Istenhez vágyakozó lelkület, Istennek engedelmességek lelkület kell.

A rómaiaknál és a görögöknél főbenjáró bűn volt szombatnapon ünnepelni vagy bármilyen zsidó szokást megtartani. Filippiben nem volt zsinagóga, ahol a zsidók istentisz-

„Isten Lelke által örömhírt akar közölni velünk“

teletre összegyűlhetnek volna, ahol a szombatot, azaz az Isten szerinti nyugalomnapot megtarthatták volna. A városon kívül a zsidók mégis egybegyűltek a folyóvíz partjára, hogy ott, védve a pogányok gyűlöletétől, gúnyától, a szabad ég alatt, Istenközelségben, zavartalanul imádkozzanak. Ide jött el Pál munkatársaival, köztük Lukáccsal, e könyv írójával, prédikálni az evangéliumot.

A Lélek akkor tudja megérinteni lelkeinket, ha elsősorban Isten közelségébe vágyunk, megtartjuk a nyugalom napját, összegyűlünk imádkozni. Isten Lelke által örömhírt akar közölni velünk, de mi vajon szánunk-e időt arra, hogy közelségébe és közelségébe elmenjünk, hogy meghalljuk azt?

„Ennek az Úr megnyitja a szívét, hogy figyelmezen azokra, amiket Pál mond vala.” (ApCsel 16,14b)

Lídia szívét megnyitotta az Úr arra, hogy figyeljen Pál igehirdetésére és meg is értette mindazt, amit Pál hirdetett.

A Szentlélek kell megvilágosítsa a hirdett ige üzenetét az íghehallgatók szívében ahhoz, hogy megértsék a Krisztus-eseményeket, hogy bízzanak Krisztusban, az élő Isten Fiában. A Szentlélek munkálkodása és első lelki elhívása nélkül a legkiválóbb igehirdetés is csak emberi beszéd és szó marad.

Lídia zsidó kereskedő volt, megszentelte a nyugalom napját, vágyott az élő Istenhez és a Szentlélek szívét megnyitotta Krisztus befogadására, így lett ő Európában az első keresztyén ember.

Lídia Krisztus-hitét megelőzte Isten előzetes kiválasztása, hívása, így Lídia a Lélek kegyelmes munkájának engedelmeskedett, amikor értelmezte Krisztust, az örömhírt, amikor értelmével alárendelte magát a Krisztusban megjelent igazságnak. Az első európai zsidó-keresztyén ember hite a Lélek munkálkodásának eredménye, a Lélek ajándéka volt.

A mi hitünk alapja sem lehet más, mint a Lélek által megérintett értelmünk átforgalmazása, a Lélek által értelmezett biztos ismeret, a Lélek munkálkodása nyomán az íghehallgató szívében hatóvá váló íghehirdetés.

Pünkösdkor ünnepeljük azt a Lelket, aki által hitünk alapja és ajándék-volta megmaradt és megmarad, akinek munkálkodása biztatás az íghehirdetés és az íghehallgatás folytatására, a magvetés elvégzésére.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

BÓDÁS JÁNOS Konfirmációra

*Meghallgattuk ajkatok szent fogadásait.
Bár Lélek szólt volna benne, s igaz, tiszta hit!
Zúgtátok a harci dalt, mely gyújt és elragad:
„Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt!”*

*Most még érte lelkesültök, s holnap a világ
táncdalára hajladoztok, ment a gyenge láng.
Holnap már egy másik útra csábít tán a test?
Ködbe vész elöttetek a megváltó kereszt.*

*Zsenge ifjak, gyenge lányok, bárcsak lelkesen
Krisztus útján járhatnátok mindig győztesen!
Út, Igazság, Élet Ő s nincs benne tévedés,
nélküle a boldogsághoz kincs, tudás kevés.*

*Véle járva nem kísérhet szégyen és kudarc.
Általa lesz szép az élet, lelkesült az arc.
Tettekből ne teremjen könny, szítok, se vád,
szolgáljátok Istent, embert és a nép javát.*

*Tartsatok ki, mert a Sátán támadásra kész.
Eszköze ezer ígérlet, vagy gaz cselvetés.
Csak tovább is Jézus tiszta zászlaja alatt!
Van hatalma! Megsegít és győzedelmet ad!*

TISZTÚJÍTÁS EGYHÁZKERÜLETÜNK NŐSZÖVETSÉGEIBEN

Májusi körlevél

„amely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának!” (Péld 31,30b)

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Mindig nagy öröm tölt el, amikor a gyülekezetek asszonyaihoz, édesanyákhoz, nagymamákhöz szólhatok lelkipásztorként, feleségként, édesanyaként, mint aki magam is igyekszem, tőlem telhető módon, a szeretet szolgálatát gyakorolni a családban és a gyülekezetben.

Ha közeleg május különlegesen szép ünnepe, az anyák napja, eszembe jutnak azok a szép májusok, amikor még volt kinek virágot vinni, megköszönve a sok fáradást, aggodást, imádságot, amely engem is anyává, emberré nevelt. Sajnos elsuhan-tak azok a szép májusok, s ma már a hála virágait egy sírhantra helyezem, megköszönve Istennek édesanyámat, aki a szeretet finom rezdüléseivel megszépítette gyermek- és ifjúi éveimet. Üzenem szeretettel „minden gyermeknek”, hogy addig szerezzünk örömet szeretteinknek a hála virágai-val, amíg van kinek átadni azokat.

Az elmúlt évek során megadatott számomra a lehetőség, hogy együtt dolgozzam és imádkozzam református egyházunk asszonyközösségével, a nőszövetség tagjaival. Láthattam, hogy milyen mélyről fakad az a szeretet és áldozatkészség, amivel hordozzák a gyermek, a család, az egyház, a nemzet ügyét ezek az anyák. Ha empátiával, beleérzéssel értjük és segítjük őket, csodálatos munkatársakká tudnak válni. Velük dolgozni gyönyörűség. Értékeljük hát szolgálatukat, hogy érezzék, elismerjük a gyülekezetért vállalt fáradásukat. Anyai önkéntes, ingyen szeretetből végzett szolgálat áll mögöt-tük, amit pénzben nem lehet felbecsülni.

Anyák napja alkalmából kérjük Istenünket, hogy áldásait hintse rájuk, és tegye boldoggá őket gyermekeik, családjuk közösségében. Édes anyaszentegyházunk örömét gyarapítsa az Úr konfirmándus ifjak bizony-ságtévő seregével. Pünkösöd ünnepe pedig hozza el a Lélek végtelen kiadásának ajándékát, hogy általa megszentelődve lehessünk hitvalló népe Urunknak e világban.

2013. március 23-án a Nagyvárad-Össi Református Egyházközség nőszövetsége vállalta a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Nőszövetsége elnöksége tavaszi találkozájának házigazda szerepét. Főtiszteletű Csúry István, Főtiszteletű Asszony, Anikó és az Árva Bethlen Kata Nőszövetség tagjai szeretettel fogadták az egyházkerületi és egyházmegyei nőszövetségek vezetőségét, amiért ezúton is hálás köszönetünket fejezzük ki.

1.) Bogya-Kis Mária nőszövetségi elnök igehirdetésében Jézus Krisztusról, mint áldott Orvosról és a feltámadás hatalmas

Nagyvárad-Össiben tartotta elnökségi ülését a Nőszövetség (Fotó: Veress Anna)

Uráról tett bizonyosságot, aki ma is úr betegség és a halál felett. Ezért érdemes órá figyelni, aki a hűsvéti időkben hangsúlyozottan bátorítja népét: Ne félj, csak higgy! Krisztusnál van gyógyulásod és a halál köteleikeiből való szabadulásod!

2.) Főtiszteletű Püspök úr előadásában az élet elsőbbségének szerepét emelte ki a halállal szemben. Az Ézs 37,15-19 alapján az életösztön és a halálösztön kérdésköréről értekezve az életösztön támogatásának fontosságát hangsúlyozta. A református egyház és a nőszövetség jó úton jár. Rajtunk múlik, hogy sáfárai vagyunk-e az életösztönnek. A nőiesség, az anyaság, a vendégszeretet az életösztön támogatója.

3.) Ezt követően kiértékeltek a nőszövetségek 2012. évi szolgálatát, kiemelve két központi rendezvényünk eseményeit:

a.) A Tiszántúli Egyházkerület Nőszövetségével közösen tartott Debreceni Nagykonferenciát, amelyre egyházkerületünkben több mint 1700 nőszövetségi tag, mintegy 70 zászlóval vonulhatott be ünnepi díszben a debreceni Nagytemplomba. Történelmi jelentőségű esemény volt ez a találkozó, hiszen az egykori Nagy-Tiszántúli asszonyai közel hatvan év óta nem ünnepelhettek így együtt a kálvinista Rómában.

b.) A másik nagyjelentőségű esemény a 2012-es Kárpát-medencei imanap megszervezése volt, amelynek kapcsán sikerült a Kárpát-medence minden református egyházkerületébe eljuttatni bemutatkozó füzetünket és CD-t, amelyből a Partiumban élő magyar református népünk történelmi, földrajzi, kulturális és egyházi életét ismerethették meg. 2012. december 2-án értünk és velünk imádkozhattak a Kárpát-med-

cében élő református gyülekezetek tagjai. Hisszük, Istenünk meghallgatta a testvérek egymásért mondott imádságait.

4.) A 2013-as esztendő a királyhágómelléki nőszövetség életében a tisztújítás éve, amikor egyházközségi, egyházmegyei, kerületi szinten tisztújítást tartunk.

2013 májusában egyházközségi, 2013 júniusában egyházmegyei szinten tartunk választásokat. Az egyházmegyei választási közgyűlésen jelöljük egyházkerületi tisztségekre is: elnöki, négy alelnöki, pénztárosi, jegyzői tisztségre. Titkárt a megválasztott elnök választ majd maga mellé.

Egyházkerületi választásra 2013. július 20-án kerül sor, a nyári nagykonferencia alkalmával, amelyet a szatmárnémeti Lán-cos-templomban tartunk.

Az egyházkerületi jelöltek listáját 2013. július 5-ig juttassák el Egyházkerületünk Missziói Ügyosztályára Dénes István Lukács generális direktor úrnak.

Segítségünkre lehet a nőszövetség alapszabályzata, amely megtalálható a 2002-es, valamint a 2010-es konferencia-füzetben.

5.) A nyári konferenciával kapcsolatosan később tájékoztatjuk Testvéreinket. Addig is kérünk írásokat, verseket, imákat a konferencia-füzet számára.

Ezúttal mondunk köszönetet a nőszövetségek vezetőségének és tagjainak a hűséggel elvégzett munkáért, amit hiszem, mindannyian Isten dicsőségére végeztünk.

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58) Soli Deo gloria!

BOGYA-KIS MÁRIA nőszövetségi elnök

„HOGY... BETELJESEDJÉL...”

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

érkezik ahhoz a kérdéshez, amelyre minden eddigi tudománya s igyekezete ellenére magától nem érkezett el: Uram! Mit kívánsz, hogy cselekedjem?

Isten személyes pünkösdszünet előkészítő nagy beavatkozása, hogy utunkba áll, porba sújt s arra kényszerít, hogy tanácsalanná válva ugyanazt kérdezzük ettől az Úrtól, amit Saul kérdez: Mit kell ezután cselekednem? Akkor ő sem, s bizonyára mi sem gondoljuk, hogy ez már a pünkösdi Lélek-vételnek Istentől számunkra előkészített kegyelmes mozzanata.

A Jézustól búcsúzó tanítványok rájuk szabott isteni útbaigazítást kapnak: együtt várjátok a Lélek ajándékát, a térdre kényszerített Saul ugyancsak személyre szabott jézusi eligazítást nyer: menj be Damaszkuszba – immár nem mint győző, hanem mint legyőzött –, s várd meg, hogy életed tovább formáljam!

És mit tehet a legyőzött ember, elismeri vereségét Urával szemben, s mint testileg-lelkileg vezetésre szoruló nyomorult földi lélek, hagyja magát vitetni Damaszkusz Egyenes utcája s az Isten megújító kegyelme felé.

Akkor van reménységünk a pünkösdi újjászülető erejében megfürödni, ha lefegyverzett Saul módjára engedjük, hogy Isten határozza meg további útirányunkat s mindazt, ami javunkra szolgál. Ne essünk azért kétségbe életünk során, ha olykor-olykor legyőzöttségünk, mert ez a vereség jele lehet Isten érkező pünkösdszünetének, Lelke uralma győzelmének életünkben.

A lelki váltásra ítélt ember életében mindig történik valami szemmel látható, kézzel fogható, és valami szavakkal alig elmondható dolog. Ez mai Igénkből is tisztán kívülraglik.

Ott kuporog Saul az Egyenes utca egyik házában szobájában. Nem lát, étket nem vesz magához. Testében-lelkében tehetetlen. Olyan, mint a szülői ölelésre utalt gyermek, aki e nélkül a gondoskodás nélkül a halál révét érezheti közeledni magához. De nyílik az ajtó, s belép rajta Ananiás, a megbízott tanítvány. Testi közelségbe kerül a legyőzött ember azzal, aki ennek a feltámadott Úrnak szolgája és szószólója. Sokszor egyetlen szó, nem várt megszólítás is világokat dönt le bennünk és épít fel valami egészen mást, valami újat. Ananiás azt mondja: Atyámfia! – azaz testvérem! Ugyancsak elgondolkoznánk, ha holnap reggel ellenlábasként, haragosként vagy minket messze elkerülő szomszédunk azt mondaná: Testvérem! Így csak az tud szólni, akiben már megtisztult a látás, és aki a másik emberben meglátja, felismeri és elfogadja, hogy az neki a Krisztus véérért „test-vére”. Ananiás – érezzük – már a pünkösdi megvilágosító Lelkének szelíd hordozója. Kipróbálhatjuk akár mi is – még ma, hogy Ananiás módjára elfelejtsük a másik

Stanetti Dionysos: Szent Péter prédikációja (szószékombormű)

ember sauli tetteit, s nem csak szájjal, de Isten Lelke erejével így nevezzük őt: Testvérem! Hogy áhítoznak erre a világban az emberek! Lehet, hogy mi is!

A szavakkal elmondható dolgok után azonban – s ez legalább olyan fontos – láthatatlanul, minden külső jel nélkül, de következményeiből megítélhetően adatik a legyőzött ember számára az a mennyei jó, amely nélkül az élete külsőleg talán csillogott, de belül koldus-élet volt. Adatik Isten Szentlelke.

Ahol utolér bennünket Isten végtelen, megbocsátó szeretete, ott ajándéka sem marad el. Megtörténik az egyszemélyes pünkösdi.

Ez az Isten jóságától kormányzott folyamat. Lelke birtokába jutni – olyan titokzatos mozzanata az emberi életnek, amit semmilyen ember alkotta műszerrel nem lehet tetten érni. De ami azután történik a Lélek ajándékában részesült emberi lélettel, az már szemmel látható, füllel hallható és szívvel megérthető cselekedetekben ölt testet. Melyek ezek a cselekedetek?

Elfogadja Jézus Krisztus véérének ajándékát, a bűnbocsánatot! Hagyja magát ennek az Úrnak nyája közé számláltatni! Megkeresztelkedik! Hisz a jelenben is hatalmasan munkálkodó Istenben!

És tudjuk, hogy miután szemének hályogja is, mint pikkelyek, lehullottak, egyetlen dolgot tehet: elmenni azokhoz, akikre tegnap még a fegyver erejével készült rá-törni, hogy a megnyert Lélek hatalmával hirdesse: Ő erősebbnek bizonyult – ez az Úr –, mint minden mi hamis elszánásunk.

Úgy érezzük az írástudó tanítvány már sokszor hallott története nyomán, hogy bár lehet egyszemélyes pünkösdszünet a Krisztustól utolért embernek – nekünk is –, de ez a pünkösdi akkor termi meg lelki gyümölcsseit, ha azt szerte hirdetjük Isten gyülekezetében, s a világban.

Adassék meg számunkra is ez az öröm, mint egykor Saulnak és a damaszkuszi gyülekezetnek. Ámen.

DSIDA JENŐ

Pünkösdi várakozás

*Kész a világ,
Feszült, ünnepi várás
Tereng felette.
Halotti csend. Csak néha néha
Sóhajt az Isten lelke.*

*Kimérve minden pálya
Megtöltve minden lélek-lámpa,
Ahol csak úr a lét...
De jaj, sötét van,
Mélységes iszonyú sötét!*

*A zordon tömeg-ármányék
Némán zokogva kering utjain,
S csak egyet tud és egyet érez...
...Most váratlanul vágyon megronaglik
és felzug Istenéhez:
Betelt az idő!
Sugarat, fényt, szint adj nekünk,
Mert epedünk!*

*Fényesség nélkül oly sivár az élet!
Nagy Alkotónk, oh mondd ki szent igédet
Legyen világosság!...*

*És ismétlik mindig erősebben
A felüharzott étheren keresztül
És felharsan az egek harsonája
S a végtelenség zsolozsmája zendül
Zsibongva, zsongva...*

És nagy szavát az Úr – kimondja!

1924

MÜLLER DEZSŐ KÖLTŐI VILÁGA

„mindig a verset akartam” (4.)

A hat kötet bőséges bizonyosságát adja Müller Dezső költői nyelve, stílusa gazdagságának, versteremtő eljárásai sokféleségének.

Egyik legjellemzőbb erénye a tömörség, a fegyelmezettség. Példaként említhetjük a kötetekben szép számban előforduló szonettek, a kötött strófában/rímképletben írott verseket épp úgy, mint a számára oly kedves pár szavas sorokat, pár soros költeményeket. Az előbbieket a meditatív, különösen a hit misztikumából, éterien tiszta világából ihletődő alkotások sorát gyarapítják. Az utóbbiak a magány, a csönd, a betegség és a halál „forrásvidékét” idézik, különösképpen a *Rimánkodó szívverésben* és az *Örök menetelés* című kötetekben találkozunk velük.

A költő stílusának gazdagságát leginkább az azt megjelenítő eszközök bősége, változatossága érzékelteti. A metaforák, hasonlatok, művészi jelzők, megszemélyesítések megszámlálhatatlan sora jelzi, hogy Müller Dezső költői világa igen széles horizontot ölel fel, biztos kézzel építkezik, a felhasználta „építőanyagok” nem csupán alkotóelemei, hanem ékességei is költeményeinek. Szemléltetésként idézünk néhányat közülük: „szárnyaimat a magasba viláztam”, „meglazulnak bennem a tiszta remények”, „mindenütt konok sötétség feszül”, „rút vétkeink láttán elsápad a Nap”, „gyermekcipőben jár a szorgalom”, „az ég kivásalta gyűrött ráncait”, „fölszívódtál mint nyári nap melege”, „szilaj szomorúság”, „virgonc csillagok virítanak”, „a fák kontyáról leesnek a fészkek”, „hallgatnak bennem a színes metaforák”, „Ige-fuvolával tisztogattad a lelked”, „egyre árvább lesz keblünkben a lélek”, „tested bőrtönébe örökre be vagy zárva”, „az idő ormánya / összekaszabolt / s végigszáguldva / sikamlós homlokomon / gondolataimat letarolta”, „ahogy sekély völgyek katlanában / hömpölyög a csend”, „kertünkre száll / üde emlékezetem”, „mint kisiklott / ócska vonatok / olyanok a napjaim”, „a sekély tavak víztükre-réből / fölszívódtak a csillagok”, „mint épülő házakba / a téglák / úgy épülnek belém / a fájdalom kövei”... A közlésre szánt gondolat kihangsúlyozásának, az üzenet felfokozásának hatásos eszköze a gondolat szóismétléssel történő kihangsúlyozása. Strófa-kezdetként, sorkezdetként, strófazáró eszközként egyaránt hatásosan él vele, felnagyítja a vers alapjául szolgáló érzést, gondolatot, létállapotot.

Ezek együtt és külön-külön is színesítik Müller Dezső költészetét, teszik vonzóvá verseit.

Köteteiből a hit és elszánás, a félelem és megtorpanás, a magány és a közösséghez tartozás hullámverése árad. Oly költői világ tárul elénk, amelyben a denevérsors sem kárhoztathat oly sötét éjszakába, amely ne hordozná magában a „reggelre mindig kivirágzom” ígéretét, bizonyosságát. Sorsunk még egy szívinfarktus traumájában és szenvedésében sem juthat oly mélypontra, ahol ne lenne mustárnyi hit, amely az életbe belekapaszkodhatna. A költő élete a vers maga, a versé, amely legyen bár katicabogárnyi is, átröpül a sötétség függönyén. Szükségünk van a költészetre – a Müller Dezsőére is! –, amely megakadályozza, hogy a világban fölszívódjanak a szikla-hitű lények, amely megtöri a hallgatást, amely nem engedi, hogy hitehagyottan, gyengeségünkben nemtelen célok eszközeivé aljasodjunk. (Vége)

MÁRIÁS JÓZSEF

MÜLLER DEZSŐ
EDDIG MEGJELENT KÖTETEI:

- *Törpe Hold* – Alsand Kiadó, Kolozsvár, 1996.
- *Eleven áldozat* – Pallas-Akadémia Könyvkiadó, Csíkszereda, 1999.
- *Rimánkodó szívverésben* – Versek 2000–2002. Pallas-Akadémia Könyvkiadó, Csíkszereda, 2003.
- *Szomorúfűz* – Versek 2003–2005. A Hepehupa folyóirat kiadása, Zilah, 2006.
- *Fénylő arcú Isten* – a Királyhágómelléki Református Egyházkerület kiadása, Nagyvárad, 2008.
- *Örök menetelés* – Versek. Hírlap Könyvek, Szatmárnémeti, 2009.
- *Fogadj szívedbe* – Válogatott versek 1970–2010. Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület, Nagyvárad, 2011.

ÜNNEPI PÁSZTORLEVÉL

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

bár egymás között sem vallják be –, hogy Isten elfordult tőlük, és azokat támogatja, akik az Ő nevét őszintén vallják, és az Ő egyházát áldozatok árán is építik.

Pünkösöd a felbátorodás csodáját is ajándékozza. A beteg a mi testvérünk volt. Benne akár Isten próbatételét is láthattuk, hiszen bénán született. Többször elmentünk mellette, sőt a templom kapujában sem vettük észre. Isten kegyelméből ennek a korszaknak vége. Hinnünk kell,

ANGELUS SILESIIUS

Könyörgés a
Szentlélekhez

Szentlélek! Fő jó! Szent neved
Borítsa lángba szívemet!
Tüzednek édes lángja fennen
Lobogjon vígan én felettem.
Ébresszen bennem szent kegyed
Szerelmes, élő, nagy hitet!

Világíts át, Te, drága Fény,
Nehogy sötétben haljak én.
Te szent árnyékok hívóitszen,
Hogy idegen tűz ne hevítsen.
Szívemnek kertje élni fog,
Ha hull rá égi harmatod.

Fő Vigasz, várom jöttödet,
Csókold életre lelkemet.
Ajándékaidd, mint a tenger,
S Nélküled koldus csak az ember.
Itt van szívemnek kelyhe, Te
Pünkösöd borítóval töltsd tele!

Add, ha parancsod megjelen,
Katonaként én megtegyem.
Te jó tanácsod hadd vezessen,
Különböztessék jól, helyesen.
Szent értelmeket ha adod:
Felismerem akaratom.

Arany folyam vagy, Bölcsesség,
Szerelmed csókja bennem ég,
És így a szívem tudja, érez:
Milyen jó vagy Te és mily édes.
Szemem mindig csak Rád tapad:
Igazság Lelke csak Te vagy!

Megígérted, jó Jézusom:
E vendéget én megkapom.
A szívem várja vágyva, halkan,
Őt várja ez az üres barlang.
Boldog lesz, majd ha áldva jó:
Örökre nálam marad Ő!

(Fordította: Szénási Sándor)

hogy eljött a gyógyítás ideje. Vannak már meggyógyultak, akik mellettünk állnak, és még nagyon sokan lesznek. Nem maradhatunk a megfélemlített, a megalázott, a gyászban tartott egyházként tovább. Nekünk szüntelenül teremő Istenünk van, halált meghátráltató Krisztusunk él, és bennünket körülölelő Szentlelket tapasztalhatunk.

Imádkozzunk ilyen Isten-hordozó, Krisztus-követő, Szentlélek-kérő Anyaszentegyházért.

Nagyvárad, 2013. április 13.

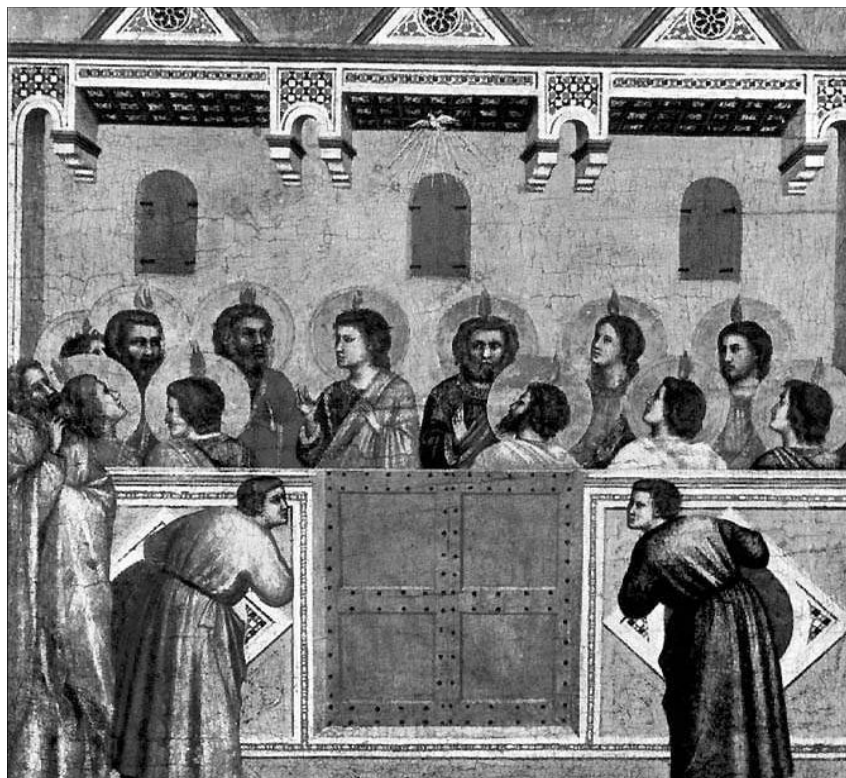
A békeség kötelékében.

„Egy akarattal”

„Mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának.” Református egyházunkban a presbitériumoknak nem tudnék a mai időkben kívánatosabb jót, mint ezt a pünkösdí egy akaratot.

Nemcsak politikai, nemzeti, vagy társadalmi kérdésben való egy akaratra van szükségünk. A világban ma egy véleményre és egységes helyzetmegítélésre alig lehet hozni a lelkeket. Olyan mély hasadás állott be az európai lélekben, hogy azt politikai rendszerekkel ebben a nemzedékben gyógyítani, vagy megszüntetni nehezen lehet. Olyan események játszódtak le, melyek a lappangó, de ki nem robbant ellentéteket, mellyel előbb még elhordozták, vagy eltűrték egymást az emberek, felszínre dobták az összeegyeztethetetlen végleteket. Ebbe a kettéhasadásba a magyar lélek is megsebesült és valami olyan gyógyírra van szüksége, mint a mohácsi vész után a keresztyénség felragyogó új értelme volt a reformációban. Szemeink előtt egyre tisztább körvonalakban bontakozik ki az egyháznak rendkívüli feladata: a meghasonlott magyar lélek meggyógyítása. Olyan feladata ez, amely megköveteli tőlünk az önmagunkkal való számvetést, hogy a mai magyar református egyház, mai belső állapotában rendelkezik-e olyan erővel, amelyek ezt a tragikus lelki hasadását fel tudja oldani egy új magyar nemzeti hivatás és küldetésstudattal, amely nem jelszó, nem propaganda, nem havonként, vagy évenként változott világnézet, hanem Istentől kapott hivatás- és küldetésstudat, amelyben hisz és hinni tud a magyar.

Ezt a szolgálatot a református egyház egyszer már elvégezte, és hogy megmaradtunk magyarnak – ha retentő árat kellett is érte fizetni – azért volt, mert tudott egy olyan utat, s adott olyan hivatást a magyarságnak, amelyben hinni tudott. – Ma ugyanez a feladat vár az egyházra, ha nemzeti szolgálatát be akarja tölteni. De akkor önmagának belül kell egy akaraton lennie. Ez az egyakarattal, ami az apostoloké volt – a Szentlélek kitöltésére várakozás volt. Az az egyakarattal töltötte csak el szívüket, hogy Szentlelket kapjanak. Az egyház nem azért van, hogy másoktól kínál világnézetet vegyen kölcsön és annak szolgálatába állítsa egész apparátusát. Az egyház, mikor a világtól kér kölcsön világnézetet, vagy fogad el lelket, bevallotta, hogy neki nincs mit adnia a nemzete számára. Az egyháznak adni kell a Szentlelket, Aki újjászüli a meghasonlott lelket. De tudjuk, hogy csak akkor adhatja, ha onnan felülről ő is kapta. Ha mind a kétezer szószék a Szentléleknek az orgánuma, ha mind a kétezer lelkipásztor mélységesen meg van arról győződve,

Giotto: Pünkösd

hogy a Szentlélek a magyar lélek orvossága, ha a 35 ezer presbiter mind ott van a templomban és az úrasztalánál, és kéri a Szentlelket és nem akar semmi más Annak eléje tenni és nem törődik vele, ha mások ideig-óráig más világnézetekkel hatásosabban kuruzsolnak, ha az egyház minden pórúsán a Szentlélek kezd áradni – akkor a református egyház el fogja tudni végezni a magyar lélek meggyógyítását.

A szoroson való összezárkozás ideje elkövetkezett. Senki a maga esze után ne induljon. Semmiféle kalandokba ne tévedjen. Egyháza nevében ne tárgyaljon és ne nyilatkozzon. Mint a hitvallás és Szentlélek fegyelme alatt menetelő sereg, a kürt, az Isten igéje szavára és vezetőinek szavára hallgasson. Az Úr Jézus árulója ne legyen. Meg kell őriznünk nemzetünk lelke számára a megtisztított egyház egységét. Ez a népünk nagyon meggyengült a Krisztusban. Elapadtak a templomok, elfogyatkoztak az úrasztalától a hívek. Meg kell telni Szentlélekkel az egyházat. Egyakarattal akkor leszünk, ha minden parókián világossá lesz, hogy: legnagyobb szükségünk a Szentlélek erejére van. Ha az egyházban Szentlélek van, akkor mindene van, ami a jelen és jövő életre szükséges. – Akkor a nemzeti lélek gyógyszere az egyház virágos kertjében terem meg, s azért a fűrt el fogsz jönni szegény, megtépett, megcsalt, kifosztott, százszor elkorholt, százszor újra szeretett magyarem. (Magyar Presbiter, 1944)

SZABÓ IMRE esperes

REMÉNYIK SÁNDOR

Azt mondják

*Azt mondják, hogy fényt hintek szerte-szét
– Én olyan sötétnek tudom magam.*

*Azt mondják, köszöntésem: békeesség.
– S be nyugtalan vagyok, be nyugtalan! –*

*Azt mondják, dalom ír és enyhülés,
És több, mint szépség: jócselekedet.*

*– Bennem dúl a magamra-ismerés,
S meaculpázva verem mellemet. –*

*Azt mondják, aki találkozik velem,
Hogy tőlem ő kapott ajándékot.*

*– S én tehetetlen, sajtó kínnal érzem,
Hogy mindenkinek adósa vagyok. –*

*Ó, Barátaim, ha egy fénysugár
Lelketekig hullt, át a lelkemen:*

*Nem enyém az a fény, csak bennem jár.
Istennek köszönjétek, – ne nekem!*

TOLLVONÁS

Búcsú a református Verespataktól

Bezártunk újra egy magyar református templomot Erdélyben. Talán örökre. Március 20-án búcsúztak az utolsó verespataki reformátustól, özv. Rava Jánosné Bálint Rózsika nénitől, aki hajdanán a Beszterce megyei Somkerékről jött ide férjhez. Odakerült ez az istenháza is a néptelen, romosodó, használaton kívüli erdélyi magyar templomok hosszú jegyzékébe száznegyvenötödiknek. Már nem lesz, akiért kinyitni ezután. Ahogy fogyatkozunk, úgy adjuk fel, úgy adjuk át másoknak vagy az elnévelésnek azt, ami a miénk volt: az életterünket, nyelvünket, épületeinket, kegytárgyainkat, harangjainkat. Emlékeztünk.

Itt, Verespatakról is először a lelkész költözött el, majd az utolsó magyar tanítónő cserélt tannyelvet: át kellett mennie a román tagozatra. Aztán a papjárás is megértült: nincs kiért és miért olyan gyakran jönni. És ahogy kiürült a parókia és gazda nélkül maradt, úgy rogyant meg a teteje, hullottak le falai. A verespataki azért szomorúbb valamennyi romnál, mert alatta, mellette, felette minden arannyal van tele. A mások aranyával.

A többi magyar egyház sem áll jobban. Az unitáriusok is régóta visszazámlálnak, tizenheten maradtak. Itt is a lelkész seprí ki a templomot, ő harangoz be és ő szólaltatja meg az orgonát, ha van, aki fújtasson. Majd a nyelveket változtatva próbálja jóra vezérlő szavait megértetni árvalkodó hívőivel. A magyar katolikuság is harmincnyira olvad: ékes, tágas templomukban is nyelvet cserélt a liturgia, prédikáció, akárcsak a gyülekezet.

GONDOLAT-JEL

Baráti szó

Sokszor nem könnyű megkülönböztetni a barátot a hízeltől. Látszólag mindkettőt jól akar, bár végül csak az egyik tartja be ígéretét. A hízeltől ugyanis csak kellemes, de a barát hasznos is. Mert míg a barátunk második énünk, addig a hízeltől csupán fényt tart elénk, amitől nem világosabbak leszünk, hanem árnyékunk lesz hosszabb. A hízeltől ugyanis úgy akarja elérni célját, hogy közben kiszolgáltát önmagunknak, az igaz barát viszont, ha kell, még önmagunktól is megvéd. A hízeltől folyton azt hajtogatja, hogy milyen nagyszerűek vagyunk, a barát viszont mindig arra hívja fel figyelmünket, hogy milyen nagyszerűvé válhatunk, ha hűséggel járjuk utunkat. A hízeltől olyannak mutat, amilyenek mi szeretnénk látni magunkat, a barát pedig olyannak, amilyené válunkunk kell. Ha pedig végképpen nem tudjuk megkülönböztetni a hízeltől a baráttól, akkor utasítsuk vissza mindkettőt. És bár ezzel vakságunkat tesszük nyilvánvalóvá, mégis eredményt érünk el, mert míg a hízeltől csúfolódni kezd rajtunk, addig barátunk mellettünk marad és vigasztal.

Rava Rózsika néni koporsója mellett magyarul és románul hangzott az Ige. Gábor Ferenc abrudbányai lelkész magyar és román nyelvű ígehirdetése után Pálfi Árpád helybéli unitárius lelkész románul szólt a templomot megtöltő népes gyülekezetnek. Magyarul tudók alig voltak, csupán Rózsika néni somkeréki, besztercei rokoni. Többször is elhangzott a fájdalmas sóhaj, hogy „elvégeztetett”. Rózsika templomkulcsát is megörökli majd valaki, nyelvünket nem beszélő Öcsi, Bubi, Feri, Dávid vagy Zénó. A nemrég még impozáns méretű református parókia romjainak törmelékét is széthordják majd tűzifának, tölteléknek. Marad utánunk az elhalás temető csendje. Vagy a vérszesen közelgő földkotró gépek gyilkos zaja. Ezek felmorzsolnak minden talpalatnyi földet, emléket, magyar szót is.

Már csak az országba, világba szétszórta verespatakiak maradnak itt-amott, azok, akik az aranyláz karmáiból kimenekültek. Egyetlen magyar református él még közöttünk, a tíz éve Kolozsvárra honosodott özevgy Székely Józsefné Bereczki Gabriella tanítónő. Bezártunk újra egy magyar templomot Erdélyben. Talán örökre. A virágasárnap hozsánna itt most elmarad, nemskóra hosszú és végtelen nappéntekék jömmek, egy feltámadás fogzó reményében. Gyűjtsünk egy szál emlékgyertyát a néptelenné vált, az „elhunyt magyar református Verespatak” emlékére!

Uram, irgalmazz! Krisztus kegyelmezz!

VETÉSI LÁSZLÓ

Csicsergés

A madarat saját hangjának utánzásával lehet megfogni. Hasonló módon az embert is legjobban saját hangjának, gondolatainak és cselekedeteinek utánzásával lehet törbe csalni. Ezért van az, hogy minden felkapzkodott ember körül hamar kialakul a szolgálhad is. Aki uralkodik, azt gondolja, hogy uralma alatt tartja azokat, akik csodálják és utánozzák őt. Pedig a valóság pont fordítva van: a csodálók ejtik rabul azt, aki föléjük került, így teremtve meg hatalmasok és szolgák örök egyensúlyát. Mert az ember olyan lény, amelyik mindenben és mindenben magát keresi.

Ezért aztán, ha valamiben vagy valakiben magát felfedezni véli, azt magához tartozónak tekinti, és magát neki kiszolgáltatja. Az ember minden cselekedetében önmagát ábrázolja ki. Mindent, amit tesz, azt a maga képére és hasonlatosságára cselekszi. Mert nincs semmi, amiben az ember jobban gyönyörködne, mint önmaga. Csak a magát is megítélni képes ember kerülheti el, hogy lépre csalják.

VISKY ISTVÁN

DERŰS PERCEK

Esketés, összeszorított fogakkal

Mint minden intézménynek, így az egyháznak is vannak humoros történetei. Egyházközségek papjai, lelkészei fehér asztal mellett anekdotáznak gyülekezeteikben „lőtt” dolgokról. Biztosan ugyanezt teszik az egyháztagok is.

Biztosan sokszor elmondhatták Érkeserűben is azt az érdekes esetet, amikor valaki lámpalázában kissé melléfogott s aztán... Aztán a népes násznép-gyülekezet kuncogott. Az eskető lelkész pedig (hogy hangosan el ne nevesse magát) összeszorított fogakkal mondta tovább az esküszöveget, amelyet a vőlegény halálos komolysággal hangosan és szószerint ismételt. Azaz, hogy nem egészen ismételt...

Ma már nincs az élők sorában Ásztai Árpád, a korabeli tagbaszakadt vőlegény, akitől nemigen szerettem volna egy számomra lekasztott pofont emlékeim közé sorolni. De nem is tartozott a bakafántoskodók közé, mert tekintélyt parancsoló alakja miatt nemigen kötekedtek vele.

Tény az, hogy vele is megesezt, amit az agglégényeken kívül senki sem kerül el. Megházasodott. Megházasodott, pedig nem egy lakodalmon nótázta együtt énekeltek: „Nem házasodom meg soha, / Nem leszek asszony bolondja. / Hogy ingem egy asszony / Egzectroztasson, / Olyan nincs! / Nem is volt! / De nem is lesz a sifonérba!”

Hogy aztán kettőnk közül ki lett hamarabb „asszonybolondja”, már nem tudom. De nem is lényeges ez... Tény, hogy hatalmas násznép követte a templomba, illetve hallgatta az esketési szertartást. Aztán az esküszöveget is, amelyet Érkeserűben is előbb a pap mondott el, majd a vőlegény, illetve a menyasszony mondotta „rendszerint” ugyanazt.

Én is mondom... Árpád is mondja. Bátran és hangosan. Egyszer aztán... Ajaj! Mondom a soron lévő mondattörödéket: „...egy, örök, igaz Isten...”. Mire Árpád mennydörgő basszussal: „...egy, öreg, igaz Isten...”

A padsorokban kuncogás, köhécselés, orrfúvás, szisszentés. Legszívesebben hahotára fakadtam volna, de nem lehetett. Így összeszorított fogsorral folytattam. Árpád komolyan és határozottan kövöztet. Több bakot nem lőtt. Na, még a kellett vón!

Nem tudom, hogy aztán hány évig járta a közmondás, hogy „megesküdött, mint a nagy Ásztai az öregistenre”, mert én aztán elkerültem előbb-utóbb, de a lakodalom után pár nappal összetalálkoztunk az utcán, s akkor elmondtam neki, hogy alaposan kibabrált velem. Azt is elmondtam, hogy hogyan, de nem hitte.

Ekkor azt mondtam, hogy érdeklődj meg a faluban, vagy akár a kedves hitvesétől, s ha neki van igaza, akkor én adok egy demizson bort, ha nekem, akkor én kapok ugyanannyit.

A következő szombatban beállított Árpád a borral és letette szótlanul. Talán kissé röstelkedett is, de megvigasztaltam azzal, hogy remélem, többé ilyesmi nem fordul elő vele... Mármint az ürastalánál.

MAKAY BOTOND

✿ **TÖBB, MINT TANTÁRGYVERSENY – VALLÁSOLIMPIÁT TARTOTTAK NAGYVÁRADON.** Ötödik alkalommal került megrendezésre az országos szintű ökumenikus vallásolimpia, április 3. és 5. között, melynek ezúttal Nagyvárad nyújtott otthont a tanügyminisztérium és a megyei tanfelügyelőség szervezésében, valamint a város római katolikus és református gimnáziumainak társszervezésében. Tíz megye 31 iskolájának képviselőiben 103 diák érkezett, tanáraik kíséretében Nagyváradra, hogy a verseny mottójául szolgáló „Tudom, kinek hittem” páli ige (2Tim 1,12) jegyében bizonyosságot tegyen hitbeli elkötelezettségéről, illetve számot adjon tudásáról.

Az ünnepélyes nyitóalkalomra a váradi székesegyházban került sor, melyen Böcskei László megyéspüspök tartott szentbeszédet. A háromnapos verseny alatt szabadidős és kulturális programokra is jutott idő, a versenyzőket felkészítő pedagógusok pedig szakmai tanácskozáson is részt vehettek.

Péntek délelőtt, istentisztelet keretében került sor az ünnepélyes eredményhirdetésre a váradoszói református templomban, melyen Csúry István püspök szolgált igehirdetéssel, az ApCsel 1,21-22 alapján. E felmérés is képet ad számunkra arról, mit értünk el és mi az, ami még hiányzik, mi az, amit kérnünk kell Istentől. Isten Mátyás személyében kiegészíti a „megcsappant” tanítványi közösséget, és kiegészíti a mi hiányos és rész szerinti ismereteinket. Ugyanis a rész szerinti, és a töredékes élethelyzetben az ember félelemmel tekint a jövőbe. Míg a Krisztusban kiegészítő szeretetével megjelenő Isten mindent a helyére akar rakni az életünkben – hangzott el az igehirdetésben.

Felemelő egy olyan verseny, ahol azt kell megtanulni, hogy Isten mennyire szeret minket – mutatott rá beszédében Szabó Zsuzsanna. A Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium igazgatónője arra bátorította a diákokat, hogy tudásukat használják fel családjuk, közösségük és nemzetük javára.

Jó eredményekkel szerepeltek református iskoláink

Böcskei László megyéspüspök olyan próbának nevezte a tantárgyversenyt, amelyet maga a gyakorlat követ majd, az élet nagy versenyében. A szakértő képviselőiben Nagy Éva anyanyelvünk ápolásának szükségességét hangsúlyozta. Daniel Negrean megyei főtanfelügyelő és Jiteanu Liviu, a vizsgabizottság elnöke is köszöntötte a megjelenteket, majd a díjátadás ünnepélyes pillanatai következtek.

FABIÁN TIBOR

Idén is néhai Lugosi Mihály élesdi lelkipásztor emléke előtt tisztelegtek a résztvevők

✿ **V. LUGOSI MIHÁLY NEMZETKÖZI SZÉPOLVASÓ VERSENY.** A hagyományteremtő szándékkal megszervezett szépolvasó versenyhez az elmúlt négy év alatt összesen 794 gyermek csatlakozott, az idén számuk 138-cal nőtt. Április 4-én, az élesdi döntőn 60-an versenyeztek, őket 37 pedagógus készítette fel. A vetélkedő tisztelegni kívánt néhai Lugosi Mihály élesdi lelkipásztor emléke előtt, aki oly sokat áldozott az élesdi magyar tanulók nyelvi tudásának továbbfejlesztéséért.

A résztvevők két fordulóban mérték össze tudásukat. Senki sem távozott üres kézzel, mindenkinek jutott plüssjáték, oklevél és könyv, és a verseny végén egy izletes, ünnepi ebéd. A verseny nem jöhetett volna létre, ha nincsenek olyan felelősen gondolkodó élesdi szülők, pedagógusok és támogatók, illetve más településen, más országban élő felkészítő és szervező pedagógusok, zsűritagok, szülők, támogatók, lelkészek, akik nagylelkűen ételt, italt, díjakat, szaktudásukat és pénzt adományoztak azért, hogy a gyermekek legyenek a győztesek. Tisztelet, köszönet és hála övezze további munkájukat, Isten gazdag áldása szálljon életükre!

CIAVOINÉ LÉTA ANDREA HAJNALKA alsós tanár, főszervező

✿ **PÁLYÁZATI FELHÍVÁS KÁNTORI ÁLLÁSRA.** A Szilágyozoványi Egyházközség Presbiteriuma pályázatot hirdet egy egész normás kántori állás betöltésére. A Presbiterium elsősorban azoknak a 40 éven aluli magyar református vallású énekvezeteket jelentkezők várja a megüresedett állás betöltésére, akik nem megosztani akarják, hanem hűségesen, szeretettel és odaadással szolgálják családjukkal együtt református anyaszentegyházunkat. Akik – együtt a lelkéssel és a presbiteriummal – szívesen vállalják a gyülekezetünkben folyó sokoldalú egyházzenei, egyházépítő munkát. A pályázat személyesen adandó le. A pályázathoz csatolandó iratok a következők: életrajz; kántorképesítő bizonyítvány vagy felsőfokú zenei végzettség (diploma); szolgálati bizonyítvány, ha már szolgált; ha nem szolgált kántorként, kérjük a lelkésze ajánló levelét. Szolgálata: templomi énekvezetés, kórusvezetés és minden más szolgálat, ami az énekvezető munkaterületéhez tartozik. Előnyére válik egy másik hangszer ismerete (gitár, furulya) vagy más hangszer. A szilágyozoványi gyülekezet biztosítja a kántor számára szolgálati lakást, amit 2012-ben belülről teljesen felújított a gyülekezet (három szoba, konyha, fürdőszoba, előszoba, kamara), és a szolgálati évenek az egyházi törvények által meghatározott egész normás fizetést. A településen aszfaltos út vezet keresztül, valamint vasúton is megközelíthető. A pályázat a Szilágyozoványi Egyházközség Lelkipásztori Hivatalához küldendő 2013. május 15-ig. Elérhetőség telefonon: 0260-623-335, mobil: 0748-224-155.

✿ **REFORMÁTUS RÁDIÓMŰSOROK.**

Szombatonként, délelőtt 10 órától jelentkezik a nagyváradi Partium Rádió hullámhosszán a Harangszó című rádióműsor, Ghittea-Szabó József-Levente szerkesztésében. Ugyanezen a címen a szatmárnémeti City Rádióban, szintén szombaton, délután 6 órától hallható református műsor. Szerkesztő: Rác Ervin. A Mária Rádióban hallható Református félóra szerkesztője Veres-Kovács Attila. A műsor péntek délelőtt 10.30 órától a Partiumban, míg a vasárnap este 19.30 órától kezdődő ismétlés egész Erdélyben hallgatható.

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221 - 0323
Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Főszerkesztő: Fábrián Tibor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Oroszi Kálmán. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Lőrincz Lóránd-Péter, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőségi elérhetőségek: Harangszó szerkesztősége, 410001, Oradea (Nagyvárad), Moscovoi (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0259-416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.harangszo.blogspot.com. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. A beérkező írásokat szükség szerint rövidítjük. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentzi Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.